

PAŃSTWOWA
OPERETKA
W
WARSZAWIE
DYREKTOR
I KIEROWNIK
ARTYSTYCZNY
TADEUSZ
BURSZTYNOWICZ

PROGRAM

Ze zbiorów
Działu Dokumentacji ZG ZASP

17 STYCZEŃ 1966

Rys. F. Lohrmana
z przedstawienia „Krakowiaków i Górali“
rok 1794

KRAKOWIACY I GÓRALE

Wojciecha Bogusławskiego i Jana Stefaniego

Rok 1794 — rok Powstania Kościuszkowskiego i rok wejścia na scenę „Krakowiaków i Górali“. Jaki był związek między insurekcją w województwie Krakowskim a warszawską premierą operową?

Pisze Bogusławski w swych „Dziejach Teatru Narodowego“: „Warszawa zostająca pod rządami Igelstroma, zalana szpiegami i zdrajcami, poniżona, zdeptana i pozbawiona tchu — poczuła bicie własnego serca. (Krakowiacy i Górale) Była to sztuka, która utrafiła ton duszy narodu przed powstaniem Kościuszki“ — „Brakowało jeszcze polskiej scenie tego, co jest każdemu narodowi najdroższym... narodowości. Przyszła mi myśl wystawienia na scenę tych wesolych i rubasznych Krakowiaków, którzy śpiewając uprawiają ziemię, śpiewając biją się za nią. Wezwałem całej mojej pamięci, całej zdolności do odmalowania ich zwyczajów, ich obyczajów, zdań, uczuć, mowy i zabaw; a w krótkim czasie napisawszy znajomą aż nadto operę: „Cud, czyli Krakowiaki i Górale“ z ułożoną przez Pana Stefani muzyką, dnia 1 marca wystawiłem na scenę“.

Kiedy Bogusławski swą narodową operą wzbudził zapal i zachwyty warszawskiej publiczności, był on już od lat z górą dziesięciu, znaną postacią teatru, postacią wybitną jako organizator, jako autor o postawie postępowej, zdecydowanie walczący o postęp i oświecenie. Kiedy w roku 1783 objął kierownictwo polskiej sceny narodowej w Warszawie, teatr polski już jako teatr publiczny i zawodowy — staje się w istocie teatrem narodowym, przestaje być przedsiębiorstwem rozrywkowym. W myśl Bogusławskiego, teatr ma być szkołą obyczajów, „instytucją umoralniającą“. Teatr Bogusławskiego łączy te idee z ideą

narodową państwową, teatr jest teraz wyrazicielem dążeń narodu i wypowiada hasła wolnościowe, postępowe idee społeczne. Życzliwą opiekę roztacza król Stanisław August nad Bogusławskim, który też utrzymuje styczność z Kollątajowską Kuźnicą, z Julianem Urysynem Niemcewiczem, którego polityczną komedię „Powrót Posła“ ośmieszającą starszszlacheckie zacofanie, Bogusławski wystawia w swym teatrze. Te szczegóły wyraźnie określają walczącego o postęp i reformy Bogusławskiego artystę — obywatela. Mimo napaści ze strony krajowych zacofańców, podejrzliwości i szykan rosyjskiej cenzury, przy ustawicznych trudnościach materialnych teatru i niezdyscyplinowanej braci aktorskiej, Bogusławski przez dziesiątki lat stawia mocne podwaliny polskiego teatru, który ma być teatrem „integralnym“ co znaczy, że ma obejmować wszystkie rodzaje przedstawień — tragedii, komedii, farsy, opery, komedio-opery (wodewilu).

Pisze sztuki, tłumaczy obce, przenosi się z Warszawy do innych miast Polski, działa przez dłuższy czas we Lwowie, gdzie spotyka się z muzykami Kurpińskim, Elsnerem, aby ich następnie pozyskać dla Warszawy — Kurpiński stanie się w Warszawie, najwybitniejszym przed Moniuszką, kompozytorem oper, a Elsner z czasem stanie się założycielem warszawskiego Konserwatorium, uczelni muzycznej, która wyloniła się ze Szkoły Dramatycznej założonej przez Bogusławskiego.

Stworzył też Bogusławski teatralny repertuar, na którym przez długi czas opierała się polska scena, stworzył stały zespół aktorski, kształcony zawodowo w Szkole Dramatycznej. Owoce tej długotrwałej, pionierskiej, mądrej pracy Bogusławskiego, pracy ideowo dobrze zorientowanej, patriotycznej w najlepszym słowa znaczeniu — zyskały Bogusławskiemu chwałę jako Ojcu Teatru Polskiego. A po raz pierwszy zrozumienie postaci i działania Bogusławskiego wyraziło się entuzjazmem z jakim Warszawa przyjęła „Krakowiaków i Górali“.

Akcja „Krakowiaków i Górali“ jest poniekąd osnuta na francuskim wodewilu Poinset'a pt. „Le Sorcier“ (czarownik) i na niemieckiej komedii „Student żebrzący czyli burza z piorunami“. Ale — pisze Ignacy Chrzanowski w „Historii Literatury Niepodległej Polski“ — „swojskość tematu, obfitość rysów obyczajowych z życia ludu zapewnia „Krakowiakom i Góralom“ ważne stanowisko w pozycji polskiej 18-go wieku... Doskonale uwydatnił (autor) żywość, poryw-

czość, pierwotność i odruchowość krakowiaków i górali ich przywiązanie do wsi i dobytku, odmalował wcale wiernie ich zwyczaje i obyczaje. Nie zapomniał o ich języku... Takiej obfitości pierwiastka ludowego, takiej prawdy, takiego realizmu w jego artystycznym wyobrażeniu... nie ma w żadnym innym utworze poezji stanisławowskiej. Toteż nazywał Bogusłowski Górczyński „skowronkiem, zwiastującym wioną nowocześniejszą poezją polską“.

Jak Stefani, kompozytor muzyki „Krakowiaków i Górali“ (był z pochodzenia Czechem), umiał przystosować się do charakteru sztuki i szczęśliwie potrafił pogodzić zachodnio-europejski styl wodewilowy z zasadniczym elementem ludowo-polskim.

Nielatwa była rekonstrukcja pierwotnej partytury Stefaniego, bo muzyka „Krakowiaków“ przechodziła zmiany, narastała wariantami, obejmowała coraz to nowe wkładki okolicznościowe, aż wreszcie przeszła w „Nowe Krakowiaki“ Jana Nepomucena Kamińskiego z muzyką Karola Kurpińskiego (Warszawa, 1816). Nowe ucieleśnienie dawnej sztuki pod tytułem: „Zabobon, czyli Krakowiacy i Górale“ — „przesłoniło całkowicie wodewil sprzed 20 lat“ (Z. Jachimecki). Jednak dzisiejsze poczucie stylu Stanisławowskiego wkrzesza urok zabytkowej opery polskiej, którą jako pamiątkę narodową otacza nas do niej przywiązanie.

Miłą ozdobą jest niemal każdy szczegół muzyki Stefaniego, począwszy od uwertury, która jest — jak pisał Maurycy Karasowski w swym „Rysie Historycznym Opery Polskiej“ — „silną narodowości cechą napiętnowana i w tym charakterze do końca zachowana“. Sielankowy charakter cechuje arię Basi „Mospanie kawalerze“, zdrowo ludowy charakter mają „Marsz weselny“ jak i mazurowa piosenka Jonka „Kiej sie kobita usadzi“. Perłą poloneza epoki stanisławowskiej jest polonezowa aria Doroty „Rzadko to bywa na świecie by się małżeństwo kochało“. Jednolitość stylu muzycznego, trwa dzięki naturalnej prostocie z jaką kompozytor łączy obiegowy styl wodewilowy z polskim charakterem muzyki. Każdy epizod doskonale wchodzi w styl całości począwszy od pierwszych taktów uwertury aż po końcowy „wodewil“ tj. kuplet ze zwrotkami kolejno śpiewanymi przez Bartłomieja, Dorotę, Stacha i Basię. Tak kończy się owiana miłym wdziękiem sztuka, która „ma swoje tradycje — bohaterskie, patriotyczne, rewolucyjne —

a była wyrazem najszlachetniejszych dążeń i porywów... aż trudno zrozumieć, że wszystkim tym mogła być skromna komedio-opera napisana na kanwie francuskiego wodewilu“ (Boy-Żeleński).

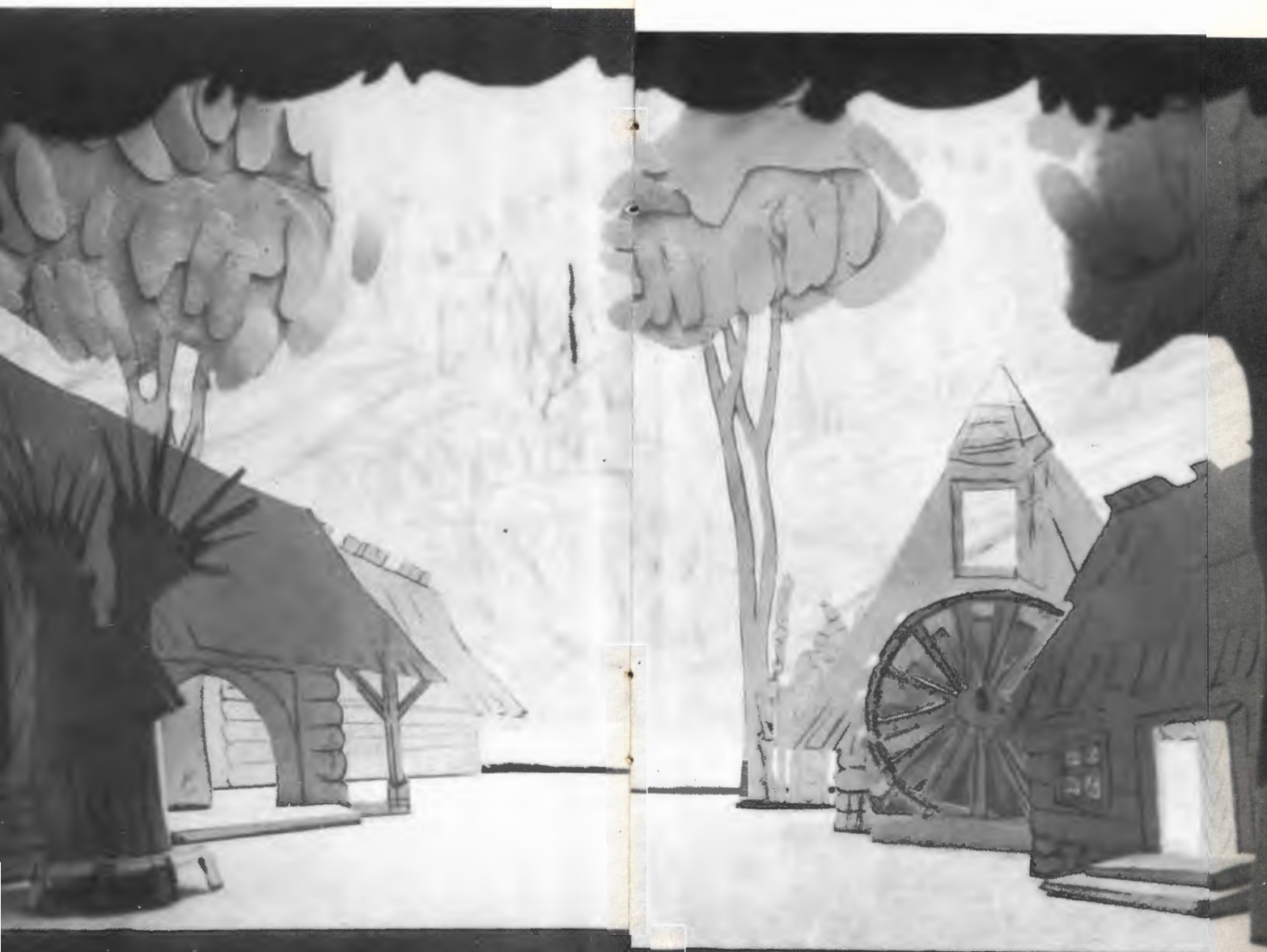
Libretto „Krakowiaków i Górali“ również podlegało licznym zmianom i przeróbkom. Inscenizacja obecna jest wierna tekstowi pierwotnemu (wydanie z rękopisu autora, rok 1841), jak również oryginalnej konstrukcji, czyli podziałowi na cztery odsłony w dwóch aktach.

Karol Stromenger

Kostium
góralski i krakowski
projekt
Teresy Roszkowskiej

dekoracja I aktu
projekt
Teresy Roszkowskiej

**CUD
MNIEMANY**
czyli
**KRAKOWIACY
i GORALE**

opera narodowa (w 2-ch aktach, 4 odsłonach) muzyka Jan Stefani libretto Wojciech Bogusławski

osoby:

Bartłomiej, młynarz
Dorota, druga żona tegoż
Basia, córka młynarza z pierwszego małżeństwa
Wawrzeniec, furman
Stach, syn jego, kochanek Basi
Jonek, przyjaciel Stacha
Paweł   państwo młodzi
Zośka
Bryndas, góral, narzeczonny Basi
Morgal
Swistos   górale, druźbowie
Kwicołap
Bardos, ubogi student z Krakowa
Miechodmuch, organista
Stara baba
Pastuch

Druhny — Druźbowie — Krakowiacy —

W partiach solowych baletu tańczą:

Inscenizacja i reżyseria:
Kierownictwo muzyczne:
Choreografia:
Scenografia:
Kierownictwo chóru
Asystent reżysera
Asystent scenografa
Asystent choreografa
Przygotowanie solistów
Inspicjent:
Sufler:

Kazimierz Petecki, Adam Wysocki ✓
✓ Wanda Polańska, Ewa Krasiejko, Alina Wieczorkówna
Teresa Lipowska, Leokadia Zienka ✓
✓ Mieczysław Zioliński, Ryszard Fabiński
Romuald Spychalski
~~Jerzy Dukay~~ Tadeusz Hanusek ✓
Waldemar Januszkiewicz
Elżbieta Jaroszewicz Barbara Zachariasz ✓
✓ Edward Kmiciewicz, Waldemar Dobrzeński
Roman Kosierkiewicz
Tadeusz Walczak
Janusz Robert Wojnicki Janusz Duński ✓
Jerzy Sergiusz Adamczewski Michał Ślaski ✓
✓ Henryk Rucki, Aleksander Sawin
Maria Bielicka, Hanna Runowiecka ✓
~~Wojciech Skibiński~~ Kazimierz Łabudź ✓

Wieśniaczki — Górale, Góralki

Elżbieta Kozakowska, ~~Ludmila Palutnik~~, ~~Joanna Pator~~,
Leszek Adamczyk, ~~Anatol Albrocht~~, Ryszard Szad-
kowski, Zygfryd Timm, ~~Janusz Wolcki~~, Zdzisław
Wyrozębski
Jerzy Rakowiecki
~~Janusz Proeuer~~ Jan Pruszek ✓
Eugeniusz Papliński
Teresa Roszkowska
Marek Witkowski
Marian Kobielski
Anna Zaporska
Leszek Adamczyk
Irena Sobczyńska, Janusz Kahl
Bolesław Gruszka
Joanna Guzicka

Trojanka
Dąbrowski Janusz
Wojciech Najman
Roman Podziwiałt

W OCZACH CUDZOZIEMCÓW...

J. G. Seume

Poniższy opis przedstawienia Krakowiaków i Górali Bogusławskiego pochodzi z relacji Jana Gotfryda Seumego, popularnego poety niemieckiego czasów Oświecenia, który w swoim pamiętniku dał interesujący opis wielkanocnych dni Insurekcji 1794 r.

Kilka wiadomości o wypadkach w Polsce w r. 1794

Wystawienie w stolicy sztuki teatralnej pod tytułem Krakowiacy wywołało niesłychany entuzjazm. Jest to utwór o tematyce narodowej, przedstawiający z wielkim talentem klótnię wieśniaków pochodzących z okolic Krakowa. Rosyjski poseł początkowo zastrzeżenia co do owego przedstawienia, ponieważ jednak marszałek hrabia Moszyński osobiście zaręczył, że nie będzie w tym spektaklu nic zdrożnego, zezwolono ostatecznie, aby się odbyło.

Autor, pan Bogusławski, igrający ludzkimi namiętnościami jak piłką, równie dobry patriota jak aktor, dał dowód swego mistrzostwa w samej sztuce i jej wystawieniu. Łączy ona w sobie nadzwyczaj zręcznie w jedną całość dramat, wodewil i balet. Porywająca muzyka oparta została częściowo na rodzimych pieśniach ludowych, częściowo na dyskretnie przejętych motywach z najlepszych utworów zagranicznych; tylko ktoś o bardzo chłodnym usposobieniu mógłby się nie poddać ogólnemu entuzjazmowi. Na ogólną liczbę trzech przedstawień udało mi się dwukrotnie być w teatrze i muszę wyznać, że nigdy nie doznałem większego, głębszego i trwalszego wrażenia. Polityczne aluzje tej sztuki były bardzo odległe i niezbyt istotne, miała ona jednak charakter patriotyczny. Kilku z czołowych aktorów najprawdopodobniej weszło w porozumienie,

uzupełnili bowiem arie wstawkami, które wnet wyparły właściwy tekst, powtarzane z nieukrywaną radością. Wstawki te przeniosły się szybko z teatru między lud, a wypadki pod Krakowem uczyniły z wszystkich warszawian śpiewaków operowych. Nawet rosyjskie orkiestry wojskowe grywały ulubione arie z ulubionej opery. Rosyjski generał dowiedziawszy się o wszystkim, co zaszło, zabronił dalszych przedstawień; lecz utwór, trzykrotnie już odegrany, odniósł skutek.*)

*I. G. Seume, Einige Nachrichten über die Verfälle in Polen im Jahre 1794, Leipzig 1794. Tłum. Wacław Zawadzki. Polska Stanisławowska w oczach cudzoziemców, PIW. Warszawa 1963, t. II, s. 738-739.

Kostium
krakowski i góralski
projekt
Teresy Roszkowskiej

CURRICULUM VITAE

WOJCIECH BOGUSŁAWSKI

Urodził się 9 IV 1757 r. we wsi Glinno pod Poznaniem. Kształcił się w konwiktach pijarów warszawskich, przez pewien czas przebywał na dworze biskupa Kajetana Sołtyka w Krakowie, następnie (1775-8) odbywał służbę wojskową w Gwardii Narodowej. Aktorstwo studiował u Denville'a i Montbruna, jako aktor debiutował (1778) w komedii *Falszywe niewinności* Barthege, występował w teatrze pod kierunkiem Montbruna i Bizestiego (1779). Pracował w teatrze Truskolawskich i Owsieńskiego we Lwowie (1780), w zrzeczeniu Gaillarda w Warszawie (1782), zaś od 1 V 1783 r. kierował teatrem M. Lubomirskiej (otrzymując równocześnie przywilej otwarcia teatru polskiego w Poznaniu). W r. 1784 wspólnie z baletmistrzem Kurzem sprawował dyrekcję teatru Lubomirskich w Warszawie. Po kryzysie teatralnym (1784) ponownie zorganizował teatr, w latach 1785-9 działał w Grodnie, Warszawie, Dubnie, Wilnie i we Lwowie. W r. 1790 przeniósł się wraz z teatrem do Warszawy i przekształcił go w scenę stołeczną. Po powstaniu Kościuszkowskim wyjechał wraz ze swoją trupą aktorską do Lwowa, gdzie dawał przedstawienia do r. 1799 (we Lwowie poznał J. Elsnera, którego sprowadził potem — jako kapelmistrza opery — do Teatru Narodowego w Warszawie). W latach 1799-1814 prowadził teatr Truskolawskiej w Warszawie, jeżdżąc z nim równocześnie po kraju (Łowicz, Poznań, Kalisz, Białystok, Kraków, Gdańsk). Ponadto kierował teatrem niemieckim w Warszawie (1804-6). Korzystając z subwencji przyznanej mu przez Dyрекcję Rządową Teatrów zorganizował w r. 1810 teatr i pierwszą w Polsce szkołę dramatyczną w Warszawie (z wydziału śpiewu operowego powstało potem konserwatorium muzyczne). W r. 1814 ustąpił z dyrekcji Teatru Naro-

dowego pozostając w nim jako aktor, a następnie stworzył zespół objazdowy i występował z nim w Kaliszu i Poznaniu. Przez pewien czas przebywał w Wilnie (do r. 1817), kierował objazdami teatru warszawskiego w Poznaniu, Kaliszu i Płocku (1823), działał aktywnie w Zrzeszeniu Artystów (1825-7). Po raz ostatni wystąpił na scenie 20 XI 1827 w komedii *Koszyk wisien* Montperliera.

Doniosłość zasług Bogusławskiego dla sceny polskiej jest w rzeczy samej przeogromna, a miano „ojca teatru polskiego“, jakie nadali mu rodacy — ze wszelki miar zasłużone. Gorący patriota, aktor i autor, przez całe swoje życie pracował niestrudzenie nad rozwojem sceny polskiej. Był wielkim reformatorem polskiego teatru, pierwszym polskim przedsiębiorcą teatralnym z prawdziwego zdarzenia i dyrektorem teatrów przejawiających — mimo liczne trudności — trwałą i ciągłą działalność. Odkrył i wykształcił wiele talentów scenicznych, które potem scenie polskiej przysporzyły chwały. Nie zrażał się żadnymi przeciwnościami, nie szczędził wysiłków nad dziełem podtrzymania i wyniesienia na najwyższy poziom sztuki polskiej w ciężkich dla Polaków chwilach. Nie tylko teatr warszawski doprowadził do wspaniałego rozkwitu, równie gorliwą i niestrudzoną działalność rozwijał w innych miastach, krzewił wśród społeczeństwa zamiłowanie do teatru i żywego słowa polskiego. Repertuar jego teatru obejmował zarówno sztuki polskie, jak również francuskie, angielskie, niemieckie, włoskie, które tłumaczył, przerabiał i adaptował do warunków sceny polskiej. Jemu to zawdzięczamy pierwsze u nas przedstawienie szekspirowskiego *Hamleta*, on pierwszy wprowadził na scenę *Emilię Galotti* Lessinga oraz *Szkołę obmowy* Sheridanana, zaś jako autor dzieł oryginalnych wzbogacił repertuar o takie m. in. pozycje, jak *Henryk VI* na łowach, *Spazmy modne* czy *Dowód wdzięczności* narodów.

Nazwisko Bogusławskiego wiąże się najściślej z dziejami polskiego teatru muzycznego, któremu uTORował on drogę wystawiając (1778) przerobioną i uzupełnioną *Nędzę uszczęśliwioną* Bohomolca z muzyką Macieja Kamieńskiego.

Ogółem dorobek autorski Bogusławskiego obejmuje około 80 utworów scenicznych (tragedie, dramaty, komedie, krotkowile, wodewile, opery), w tym dramaturgię muzyczną reprezentując następujące pozycje: *Libretta operowe*: *Cud mniemany* czyli *Kra-*

kowiaci i Górale (1794, 4-akt. muz. J. Stefani, kilka piosenek do libretta dodali H. Kollątaj i J. Niemcewicz, wyk. 1 III 1794 Warszawa); Izkahhar, Król Guaxary (3-akt. muz. J. Elsner, wyk. 1797 Lwów); Hermina czyli Amazonki (2-akt. muz. J. Elsner, wyk. 1797 Lwów); Sydney i Znma (3-akt. muz. J. Elsner, wyk. 1798 Lwów)

Przeróbki librett: Nędza uszczęśliwiona (2-akt. wg. F. Bohomolca, muz. M. Kamieński, wyk. 11 VII 1778 Warszawa) Don Juan albo Libertyn ukarany (3-akt. z włoskiego, muz. J. A. Albertini, wyk. 23 II 1783 Warszawa).

Przekłady librett: Sultan Wampum (wg A. Kotzebue, muz. J. Elsner, wyk. 1800 Warszawa); Czerwony kapturek, Jan z Paryża, Biała Dama F. A. Boieldieu; Woziwoda czyli Dwa dni trwogi (1800), Lodoiska (1791) L. Cherubiniego; Sługa panią, Fraskatanka (1797) G. Paisiella; Czekina albo Cnotliwa panielka (1783) G. Paciniego; Kamilla czyli Lochy podziemne (1799) F. Paera; Piękność z uczciwością rzecz rzadka (1794) V. Marino; Włoszka w Londynie D. Cimarosy; Flet czarodziejski W. A. Mozarta; Axur (1793), Szkoła zazdrosnych (1782) A. Salieriego; Józef w Egipcie J. N. Méhula; Familia szwajcarska J. Weigla; Przerwana ofiara P. Wintera; Cyrulik sewilski, Włoszka w Algierze G. Rossiniego; Wolny strzelec czyli Kule zaczarowane C. M. Webera.

Zbiorowe wydanie dzieł Wojciecha Bogusławskiego obejmuje 12 tomów — w tym Dzieje Teatru Narodowego (całość I wyd. 1820-23 Warszawa).

Wielki pionier sztuki teatralnej w Polsce zmarł 23 VII 1829 r. w Warszawie.

Jan Stefani

Urodzony w Pradze czeskiej, w r. 1746, w młodości wyjechał do Włoch i tam się kształcił, pobierając m. in. nauki gry skrzypcowej. Był potem członkiem orkiestry nadwornej cesarza Józefa II w Wiedniu. W r. 1771 znalazł się w Warszawie, dokąd sprowadzono go z Wiednia za pośrednictwem księcia Andrzeja Poniatowskiego, brata króla Stanisława Augusta. Został tu muzykiem pałacowej orkiestry królewskiej i orkiestry teatralnej, a następnie kapelmistrzem Teatru Narodowego i kapelmistrzem katedralnym. Osiedlił się w Warszawie na stałe i ożenił. Z czasem poświęcił się wyłącznie kompozycji. Pisał msze, opery, wodewile, pieśni, tańce polskie.

Stefani zdobył zaszczytną kartę w dziejach naszej muzyki jako kompozytor komedioopery według libretta Bogusławskiego Cud mniemany czyli Krakowiacy i Górale. Na wybór Stefania do skomponowania muzyki do Krakowiaków i Górali skłoniła Bogusławskiego niewątpliwie znajomość licznych polonezów Stefania, które cieszyły się dużym powodzeniem. Intuicja Bogusławskiego okazała się trafną: muzyka Krakowiaków i Górali wyzyskuje na wielką skalę polskie melodie ludowe, z którymi zaznajomił się Stefani gdy w drodze do Warszawy zatrzymał się na dłużej w Krakowie i miał możliwość wynotować skrzętnie melodie krakowiaków i oberków zasłyszanych w gospodach i karczmach. Także już w trakcie komponowania muzyki do Krakowiaków, Stefani „co niedziela i święto wyjeżdżał na wieś, aby się nasłuchał pieśni, napatrzył tańców obojczygo ludu naszego. Wracał do miasta, a mając świeżo w pamięci sielską melodię, zasiadał i podkładał pod libretto Bogusławskiego“ — o czym wzmiankuje w swoich publikacjach star warszawskich Kazimierz W. Wójcicki.

Skomponował Stefani — prócz Krakowiaków i Górali, dziewięć innych teatrad muzycznych (zwanych bądź to wodewilami, bądź to komediooperami): Frozyna, czyli siedem razy jedna (do słów Adamczewskiego); Wdzięczni poddani; Drzewo zaczarowane; Rotmistrz Górecki; Polka (do słów Wybickiego); Stary myśliwiec; Figle panien; Papiirus; Kochankowie przemienieni.

W zbiorze tańców Stefaniego (przeszło 200) przeważającą większość stanowią polonezy (o których Karol Kurpiński wyraził się, że Stefani „osłabił w nich charakterystyczną posuwistość“, jako że nadał im cechy liryczne zgodnie ze stylem polonezów M. K. Ogińskiego).

Jan Stefani, kompozytor wielce zasłużony dla sprawy teatru muzycznego w Polsce, zmarł 24 II 1829 r. w Warszawie.

ZESPÓŁ

Operetki Warszawskiej - sezon 1965/66.

Dyrektor i Kierownik Artystyczny

Tadeusz Bursztynowicz

Kierownik literacki

Józef Slotwiński

Kierownik muzyczny

Jerzy Prochner

Dyrygent

Władysław Stowiński

Kierownik chóru

Marek Witkowski

Pedagog Baletu

Stanisława Stanisławska

SOLIŚCI

Bielicka Maria, Dobrowolska Anna, Jucewicz Grażyna, Kaniewska Alina, Karwowska Maryla, Klobucka Lidia, Krasiejko Ewa, Kowalczyk Stanisława, Jaroszewicz Elżbieta, Lupertowicz Zofia, Polańska Wanda, Runowiecka Hanna, Ryl-Górska Elżbieta, Wieczorkówna Alina, Żmichorowska Helena, Zienko Leokadia, Adamczewski Jerzy, Dukay Jerzy, Fabiński Ryszard, Kosierkiewicz Roman, Łabudź Kazimierz, Petecki Kazimierz, Pregis Jan, Sawin Aleksander, Ślaski Michał, Skibiński Wojciech, Stowiński Zdzisław, Tarasewicz Ryszard, Walczak Tadeusz, Witas Stefan, Wojnicki Mieczysław, Wysocki Adam, Zaczyk Zdzisław, Ziolkowski Mieczysław.

ORKIESTRA

I skrzypce: *Kolasiński Zygmunt — koncertmistrz, Brodecki Adrian — koncertmistrz, Bela Gwidon, Zaczyński Tadeusz, — Hamburger Adam, Lupertowicz Jan, Zerynger Ryszard, Sieromski Wiesław, Szamowski Krzysztof, Świzdor Ewa, Doleżyczek Edward, Zygadlo Tadeusz, Hausenplas Teresa, Rawicz Bernard,*
II skrzypce: *Kruszewski Jan, Borychowski Antoni, Bargielska Maria, Cichoń Bogdan, Lipok Ernest, Kowalski Leon, Kepa Danuta.*

Altówki: *Pruszek Jan, Jastrzębski Tadeusz, Iwanowski Jerzy, Rabong Mirosława, Szyszko Józef, Misztal Bronisław.*

Wiolonczele: *Tchor Borys, Szewczyk Jan, Lebidzińska Ada, Moroz Włodzimierz, Freidman Leopold.*

Kontrabasy: *Plaza Marian, Wopaleński Władysław, Frey Leszek, Boczkowski Bogdan.* Flety: *Grecki Marian, Betley Czesława, Wróbel Wiesław.*

Oboje: *Pytko Stanisław, Banat Klemens, Urbanowicz Edward.*

Klarnety: *Nowicki Stanisław, Palkowski Czesław, Andruszaniec Kazimierz.*

Fagoty: *Lewandowski Edward, Holik Paweł, Stolarczyk Jerzy.*

Waltornie: *Buzow Stanisław, Wolny Stanisław, Zaręba Leon, Bartoszewicz Jerzy, Dubiczynski Konrad, Dokudowicz Edward.*

Trąbki: *Szostak Tadeusz, Kuśniercz Czesław, Gmiter Lucjan.*

Puzony: *Zieliński Julian, Wysocki Władysław, Maciągowski Eugeniusz.*

Perkusja: *Sommer Wojciech, Godlewski Mikołaj, Kazikowski Stanisław.*

Harfa: *Cichoń Izabella.*

Inspektor orkiestry: *Wopaleński Władysław.*

z-ca inspektora: *Iwanowski Jerzy.*

CHÓR

Bielecki Jan, Bis Krzysztof, Budnik Jerzy, Czerkas Lech, Dalkowska Maria, Dyga Janusz, Dobosz Regina, Goszczyński Czesław, Gawryś Teresa, Giera Ewa, Ignatowicz Ewa, Juszcak Danuta, Jasińska Grażyna, Józwiak Janusz, Janik Danuta, Jaszkowski Bogumił, Kańska Alina, Kotowicz Celina, Kozerska Irena, Krusiewicz Barbara, Krusiewicz Stefan, Kostrożyńska Krystyna, Karaśkiewicz Ewa, Maksymienko Barbara, Marczak Edward, Piasecki Jerzy, Piekutowski Zbigniew, Przemielewski Franciszek, Romanowski Edward, Szafarska Ewa, Sienkiewicz Wilhelm, Szluzys Stefan, Sterianos Nadzieja, Soćko Kazimierz, Sikorski Stanisław, Wickiewicz Julian, Wyka Joanna, Worch Zbigniew, Wcislek Bożena, Wysocka Barbara, Wysocki Gustaw, Zuber Jadwiga, Zegarska Barbara, Zachariasz Barbara.

Inspektor chóru: *Szluzys Stefan.*

BALET

Albrecht Anatol

Adamczyk Eleonora, Adamczyk Leszek, Bielakowska Alicja, Boudna Edmihailowa, Cholewianka Danuta, Czajkowski Jerzy, Forgin Jerzy, Jastrzębski Bolesław, Jędrzejczak Anna, Olakowska Daniela, Kozakowska Elżbieta, Książek Halina, Manasterska Małgorzata, Ostrowski Dariusz, Pałatnik Ludmiła, Piekarski Ryszard, Podczaska Joanna, Puter Joanna, Przybyłowski Jan, Ratyńska Danuta, Starzyńska Halina, Semenicki Ryszard, Stępniewicz Jordan, Sosnowski Kazimierz, Szadtkowski Ryszard, Tomaszewska Anna, Tchorzuicka Ewa, Timm Zygfryd, Wolniewicz Anna, Wyróżbski Zdzisław, Wolszleger Janusz, Wolski Janusz
Inspektor baletu: *Stępniewicz Jordan.*

Wicedyrektor *Stanisław Gęsicki*

Kierownik techniczny — *Mieczysław Król*

Kier. prac. scenograf. *Anna Zaporska.* Korepetytor baletu — *Stanisława Chlebowska.* Korepetytor solistów *Irena Sobczyńska, Janusz Kahl.*

Asystent scenografa *Zieleziński Wojciech.* Pedagog solistów i chóru *Roszkiewicz Anna*

Suflerzy: *Guzicka Joanna, Leszczyńska Teodozja.*

Inspicjenci: *Gruszka Bolesław, Piwokowski Krystyn.*

Kierownicy Pracowni

krawieckiej damskiej: *Marta Ostrowska,* krawieckiej męskiej: *Kazimierz Czerczak,* kier. działu elektro-akustycznego *Zygmunt Dziwer,* stolarskiej: *Zygmunt Piechura,* modelarskiej: *Kazimierz Wojciechowski,* charakteryzatorskiej: *Antoni Ostrowski,* malarskiej: *Jerzy Białkowski,* tapicerskiej: *Edward Gula,* szewskiej: *Mieczysław Krasnopolski, Stanisław Pielaszek,* ślusarskiej: *Antoni Ciechanowicz,* główny elektryk: *Władysław Barański,* główny rekwizytor: *Jan Pomorski,* brygadier sceny: *Józef Roguski.*

Cena zł 4,50

Najbliższe pozycje repertuarowe:

Baron cygański

muzyka J. Strauss

libretto J. Schnitzer

Hallo Dolly

muzyka J. Herman

libretto M. Stewart

Kraina uśmiechu

muzyka Fr. Lehar

libretto A. E. Dreyer

Niedziela w Rzymie

muzyka B. Kramer

libretto Frt. Hanka

Little me

muzyka Cy. Coleman

libretto Meil Simon

Redakcja: Lech Terpilowski

opracowanie graficzne: Józef Mroszczak

Wydawca: Państwowa Operetka w Warszawie

Druk. im. Rewolucji Październikowej. Zam. 1833/65

E-17